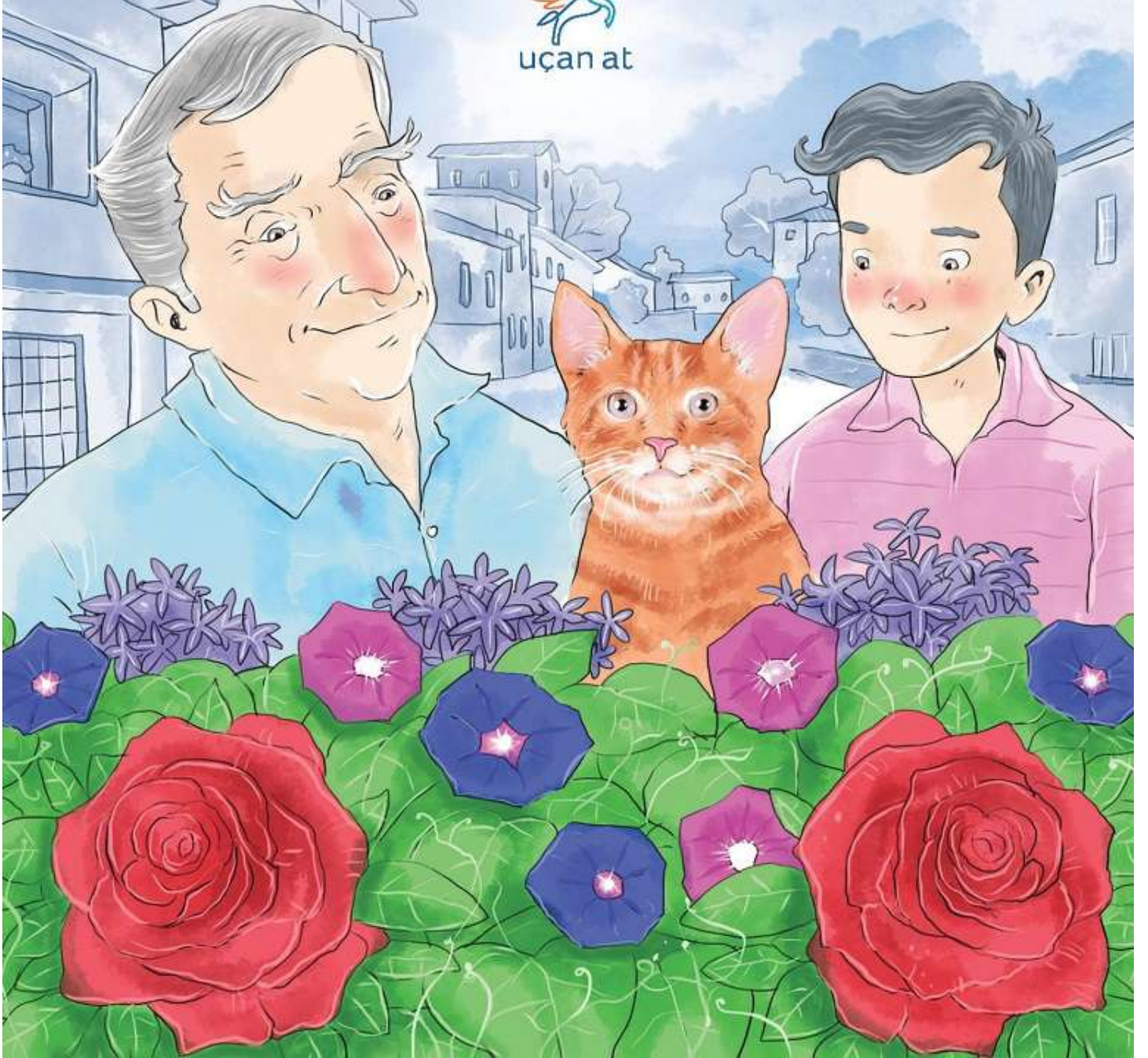

KEMALETTİN TUĞCU

Çiçekçi Amca

uçan at
yayınları

ÇİÇEKÇİ AMCA

Yayın No: 69

Yadigâr Öyküler Dizisi: 6

Editör: **Gökçen Yüksel Karaca**

Kapak ve İç Tasarım: **Yasemin Kula**

Tasarım Uygulama: **Nurel Naycı**

Baskı ve Cilt: **Çevik Matbaacılık**

Davutpaşa Cad. Besler İş Merkezi No: 20/18-19 Topkapı / İstanbul

Tel: (0212) 501 30 19

Kapak Baskı: **Saner Matbaacılık**

© Kemalettin Tuğcu - Uçan At Yayınları, 2019

Sertifika No: 16228

ISBN: 978-605-9501-69-9

1. Basım: Kasım 2019

Uçan At Yayınları

Nuruosmaniye Cad. Kardeşler Han No: 1 Kat: 1

34110 Cağaloğlu - İstanbul

Tel: (0212) 520 72 53 (Pbx)

Belgegeçer: (0212) 511 47 74

www.ucanat.com.tr

bilgi@ucanat.com.tr

Tüm yayım hakları saklıdır. Tanıtım için alınacak kısa alıntılar dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

Çocuk ve ilk gençlik edebiyatı yayıncılığı amacıyla 2017 yılında kurulmuş olan Uçan At Yayınları, Bilge Kültür Sanat Yayınları'nın tescilli markasıdır.

KEMALETTİN TUĞCU

ÇİÇEKÇİ AMCA

Resimleyen:

Uğur Köse

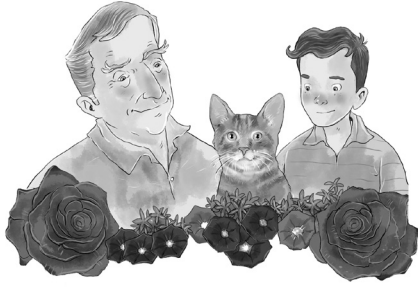

uçan at
yayınları

Kemalettin Tuğcu

1902'de İstanbul'da dünyaya gözlerini açtı. Ayakları içeri dönük olarak doğduğu için, dışarıda akıp giden hayata uyum sağlayamadı. Okula gidemedi, rahatça arkadaşlarıyla dışarıda oynayamadı. Tüm bu olanlar onu içine kapanık birine dönüştürdü. Fakat bu özrü onu yıldırmadı. Bir şiirinde "Ne okul yüzü gördüm, ne yol gösteren kişi / Çaresizlik içinde yazıya döktüm işi." diyen Tuğcu, kendi gayretleriyle okuma yazmayı öğrendi ve tercüme yapacak derecede Fransızcasını geliştirdi. Yazarak avundu ve güçlendi. On üç yaşında başladığı yazı hayatında *Kuklacı, Üvey Baba, Garip, Sadet Borcu, Eskici Baba, Yer Altında Bir Şehir* başta olmak üzere üç yüzden fazla romanın yanında Fransız yazarlardan tercümeler de yaptı. *Kadın Dünyası, Çocuk Haftası, Ev-İş ve Hayat Mecmuası* gibi dergilerde görevler aldı ve yazıları yayınlandı. Şiirleri ise Gelişigüzel ismiyle bir kitapta toplandı. Eserlerinden bazıları sinema filmlerine ve televizyon dizilerine ilham kaynağı olmuştur. 1995 yılında 'Tüyap Kitap Fuarı Çocuk Edebiyatı' ödülüne layık görülen usta yazar, 1996'da vefat etti.

ÇİÇEKÇİ AMCA

YENİ YUVAMIZ

Babam zengin bir tüccardı. İşi için İstanbul'a gidip gelirdi. İstanbul'da iyi bir semtte bir apartman dairesi satın aldıktan sonra, annem ve ablamla birlikte bizi de İstanbul'a götürdü.

Babam bir ayağı Ankara'da bir ayağı İstanbul'da işi olan bir insan, annem de hayli okumuş bir hanım. Ablam da o yıl İstanbul'da İngiliz filolojisini okumaya başlamış bir üniversite öğrencisiydi. Ben ise ilkokula yeni başlayacaktım.

Yaza yeni girmiştik, babam eve yeni eşyalar almıştı. Üç odalı olan dairenin geniş bir salonu vardı. Daire, naftalin ve cila kokuyordu. Ben artık ayrı bir odada yatacaktım ve bana bir çalışma masası, radyo ve bir de kitaplık alınmıştı. Pencereden geniş caddeyi görüyordum. Odam, annemle babamın odasına bitişikti ve arada bir kapı vardı. İlk işim çevreyi tanımak için apartmanın etrafında dolaşmak ve başka apartmanları incelemek oldu.

Bizim apartmandakilerin ve komşu apartmanların dairelerinde oturanların çoğu, yazlık için bir yerlere gitmişlerdi.

İlk tanıştığım kişi, apartmanın duvarına dayadığı aralıksız bir iskemlede oturarak güneşte ısınan ve uyuklayan ihtiyar oldu. Üstü başı pek yeni değildi ama temizdi. Epey yaşlı görünüyordu, saçları iyice ağarmıştı. Elinde bir tespih vardı. Uyukladığı için parmaklarına takılı kalmıştı.

Bavullarımızı ikinci kata taşıyan kapıcı da güneşlenmek için apartmanın giriş kapısının mermer basamaklarına oturmuştu. Bu yaşlı adamı da kapıcı veya kapıcının babası sanmıştım.

Önümüzdeki cadde hayli geniş ve ağaçlıktı. Pek az araç geçtiği için bir iki çocuk ortada top oynuyordu. Bizim apartmanın bir ucunda kahve vardı. Karşımızdaki apartmanın altına dükkânlar açılmıştı. Yanımızda dar bir sokak vardı. Buraya bir iki araba park edilmişti.

Üç tekerlekli bir bisikletim vardı. Ama artık yedi yaşıma girdiğimden ufak çocuklar için yapılan bu bisiklete binmek istemiyordum.

Bizim ikinci katın mutfak tarafındaki balkondan ve iki apartmanın arasından deniz görünüyordu. Annem İstanbullu bir hanımdı, kırk yaşlarındaydı. Ama sağlığına dikkat ediyor ve kendisine çok iyi bakarak gençliğini koruyordu.

Annem Ankara'dayken hep denizin yokluğundan şikâyet ederdi. Bu nedenle yaz aylarında hep yazlık yerlere gider, babamın iş durumuna göre birkaç hafta kalırdık.

Annem şimdi mutfakta işini yaparken arada bir balkona çıkıyor, masmavi uzayıp giden denize ve arkasında görünen yeşilliklere bakıyor, bu manzardan haz duyuyordu.

Balkonun altındaki bir kısımda bahçe vardı. Burada havasızlık ve güneşsizlik yüzünden ip ince kalmış fakat epey uzamış bir iki ağaç vardı. Bu ağaçlar, güneşe uzanmak ister gibi apartmanların boylarını aşmaya çalışıyorlardı.

Denizden karpuz gibi, yosun gibi kokan bir hava geliyor ve insana ferahlık veriyordu.

Ben karşıda görünen yeşillikli yerlerin neresi olduğunu sorduğum zaman annem, "Onların hepsi İstanbul. Yalnızca arada deniz var." derdi. Köprü yapılmadan önce karşılarda oturan insanlar vapurlarla gelip işlerini görür, akşam da evlerine varmak için yine vapura binerlerdi. İstanbul çok yayılmış bir kenttir. Biz, Üsküdar'da otururduk. Ben orada liseyi okumuştum. Bu tarafa geçince kendimde bir yabancılik ve ürkeklik duyardım. Artık ne annem ne babam kaldı ne de Üsküdar'daki evimiz. Hepsi geçmişlere karıştı. Babamın da

kimsesi yoktu. Zaten o Avrupa'da okurken anne ve babası ölmüş. Ama tek oğulları olan babama da bir büyük gelir bırakmışlardı. Babam onlardan söz ederken, "Onlar anam ve babamdı ama ne yazık ki yaşamasını bilmeyen insanlardı. Annem bir hizmetçi gibi tek başına bütün evin işini görür, gezme nedir, sokak nedir bilmezdi. Babam da emekli olunca eve kapanmıştı. Avrupa'dan dönünce onları bulamadım. Rahat bir yaşam yüzü görmeden gitmişler." diye anlatırdı.

* * *

Babam beni **azınlık** okullarından birine yazdırmayı düşünüyordu. Ama annem aynı fikirde değildi.

- Sacit Bey, diyordu. Bu azınlık okullarında daha çok Hristiyan çocukları var. Oradaki öğretmenler de bizden değil. Türk çocuklarına Hristiyan dinini aşılamaaya çalışıyorlar.

Babam yalnız bu ve buna benzer konularda annemle anlaşamıyor ve,

- Maide! Her şeyden önce medeniyet lazım, keyfince yaşamak lazım. Bizim okullarımızda ne var? Gevşeklik, uyuşukluk değil mi? Bırak artık bu bayat düşünceleri, medeniyete gözünü dik. Uyuyor bu millet, uyuyor, diye çıkışıyordu.

Annem,

– Sacit Bey, diyordu. Her memleketin kendine göre kuralları vardır. Burası Türkiye, burada kederine katlanma var, toprağa, memlekete bağlılık var. Burada kilise yok, cami var, burada **yortu** yok, kandil var. Ama insanları öldürecek silahlar bulmaya uğraşmak, kendi hâllerindeki insanların memleketlerini basıp onları **esir** gibi kullanmak yok.

Babam bağıyordu:

– Maide sen yabancı dil bilen bir kadınsın. Nasıl oluyor da böyle korkunç düşünceleri kafana sokuyorsun.

Annem kendi düşüncelerine bağlıydı.

– Ben Türk kadınıyım Sacit Bey, benim adım budur: Maide. Makine medeniyeti, uzay medeniyeti bana bu adımı unutturamaz, diye karşılık veriyordu.

Babam, yine annemle tartıştığı bir gün,

– Yazıklar olsun, demişti. Keşke kafama uygun bir Hristiyan kadınla evlenmiş olsaydım.

Annem bu sözlere çok gücenmiş ve babama,

– Yol yakırken çekinme, demişti. Ben de senin hayatından çekilip giderim.

Babam annemi çok severdi aslında ama böyle tartışmalarda dayanamazdı. O gün de dayanamayıp böyle söylemişti ama,

- Yanlış anlama, bunu fikir ve düşünce bakımından söylüyorum, diyerek de annemin gönlünü almaya çalışıyordu.

Bu münakaşadan sonra birkaç gün dargın durmuşlardı. Ablam böyle zamanlarda muhakkak annemin tarafını tutardı ve babama karşı gelirdi:

- Sizin adınızın anlamı nedir? Bunu düşündünüz mü? Sacit demek, secde eden demektir. Secde edilen bir tek Allah'tır. Siz ne yazık ki Avrupa'da çok dolaşmış, çok para kazanmış olanların yaşantısına özeniyorsunuz. Neredeyse onlara secde edeceksiniz!

Babam haykırıyordu:

- Ben nasıl yaşanacağını öğrendim! Bir gün sen de İngiltere'ye gidersin, sen de benim gibi nasıl yaşanacağını öğrenirsin.

- Ben nereye gidersem gideyim değişmem. Benim kanımda özünü kaybetmek yoktur.

- Yazık! Benim ailemi iyi yaşatma çabalarım, benim iyi niyetlerime yazık!

Ablam babamın bu sözleri karşısında susmuyordu:

- Büyükannele büyükbabam sana para bırakmasaydılar, sen de bugün bir dairede memur olarak işine gidip geliyordun. Sen bizlere kendi kazandığın parayı değil, sana miras kalan parayı harcıyorsun.

